

De pe-acum simte o sete ucigătoare. Mare greșeală să-și îngăduie să se gîndească la bere. Pe măsură ce se apropie de Crichton Arms, aude vocile care cîntă. Localul mare și luminos pare și mai strălucitor decît de obicei. Probabil că e vreun concert înăuntru sau cine știe ce. Douăzeci de voci de bărbați, profunde, cîntă la unison :

*Că ie băiaa-aa' buu-u-un,
Că ie băiaa-aa' buu-u-un,
Că ie băiaa-aa' BUUUN,
C-așa 'cem noo-ooi toooof'!*¹

Se-aude foarte clar pînă la el. Gordon se apropie, chinuit de-o sete care-i întoarce stomacul pe dos. Atît de mustoase-s vocile-alea și atît de înmuiate-n bere. Cînd le auzi, parcă și vezi fețele îmbujorate ale unor instalatori prosperi. În spatele barului se găsește un separeu în care-și ține Frăția Bizonilor conclavurile de taină. Fără îndoială că ei sînt cei care cîntă. Probabil c-au pus de cine știe ce băută în onoarea președintelui lor, sau a secretarului, sau a Marelui Ierbivor, cum i-or fi zicînd. Gordon ezită în fața barului propriu-zis. Poate c-ar fi mai bine să se ducă în sala mare a localului. În partea de public – bere la halbă ; în partea privată – bere la sticlă. Ocolește, ca să ajungă la cealaltă intrare a cîrciumii. Vocile înecate de-atîta bere se țin după el :

*C-așa 'cem noo-ooi too-o-ooof',
Așa 'cem too-o-ooof'!
Că ie băiaa-aa' buu-u-un,
Că ie băiaa-aa' buu-u-un...*

Pe Gordon îl ia cu leșin, pentru o clipă, din cauza oboselii și a foamei, nu numai a setei. Parcă și vede

1. Este vorba de cîntecul anglo-american *For He's a Jolly Good Fellow*, care se cîntă atunci cînd cineva este sărbătorit(ă).

în fața ochilor încăperea plăcută în care cîntă Bizonii : focul care duduie, masa mare și lustruită, fotografiile de bovine atîrnate pe pereți. Își imaginează la fel de bine, după ce cîntarea se stinge, că douăzeci de fețe îmbujorate au dispărut în halbele cu bere. Apoi bagă mîna în buzunar, ca să se asigure că jetonul de trei penny este la locul lui. La urma urmei, de ce nu?! În barul deschis publicului larg, cine s-ar apuca să comenteze?! Îl trîntești pe joică pe tejghea și-l dai mai departe însoțit de-o glumă : „Ia-l pe-ăsta, că l-am păstrat din budinca de la Crăciun, ha-ha-ha!”. Îi faci pe toți din jur să rîdă. Încă de-acum i se pare că simte pe limbă gustul vag metalic al berii la halbă.

Pipăie cu degetul disculețul minuscul și nu știe ce să facă. Bizonii și-au dres glasurile și-o iau de la început :

*C-așa 'cem noo-ooi too-o-oo!',
Așa 'cem too-o-oo!'!
Că ie băiaa-aa' buu-u-un...*

Gordon se apropie de salonul cel mare al barului. Vitrina are geamul înghețat, dar și aburit de la căldura dinăuntru. Totuși sînt colțuri prin care se vede cîte ceva. Trage cu ochiul – da, uite-l pe Flaxman.

Barul cel mare e plin. La fel ca toate încăperile privite de afară, pare plăcut la modul inefabil. Focul care duduie în șemineu parcă dansează, reflectat în scuipătorile de alamă. Lui Gordon i se pare că mirosul de bere se simte chiar și prin geam. Flaxman stă proțăpît la bar, împreună cu doi amici cu mutre prelungi, ca de pește, care parc-ar fi niște vînzători de ponturi în materie de asigurări, doar ceva mai răsăriți. Cu un cot rezemat de tejghea, cu un picior pus pe stinghia metalică de jos și ținînd cu mîna cealaltă un pahar de bere a cărei spumă a dat pe dinafară, o vrăjește pe fata de la bar, blondă și simpatică. Ea stă cocoțată în picioare pe un scaun, în spatele barului, și aranjează sticlele de bere, aruncîndu-i

peste umăr lui Flaxman replici care să-l ațîțe. Nu se-aude ce-și spun, dar se poate bănuî. Flaxman îi servește cine știe ce glumă bună de ținut minte. Cei doi cu mutre de pește izbucnesc într-un hohot de rîs obscen. Iar blonda cea simpatică, hlizindu-se de sus în jos către el, pe jumătate șocată, pe jumătate încîntată, îl delectează cu cîteva mișcări din fundulețul ei rotund.

Pe Gordon îl seacă la suflet. Să fie și el acolo, atît, să fie și el acolo! La căldură și lumină, printre oameni cu care să stea de vorbă, cu o bere și niște țigări în față și cu o fată pe care s-o curteze! La urma urmei, de ce să *nu* intre?! Poate să-mprumute un șiling de la Flaxman. Mai mult ca sigur că Flaxman l-ar împrumuta. Și-l imaginează pe Flaxman consimțind în felul lui lipsit de griji: „Ia uite, ia, băi amice! Care-i viața ta?! Ce-i ăla?! Un șiling?! Sigur că da, ia doi. Prinde, amice!” – și hop! un florin care alunecă pe teigheaua stropită cu bere. Flaxman e băiat de treabă, în felul lui.

Gordon pune mîna pe ușa culisantă. Ba chiar o împinge preț de cîteva degete. Picla caldă formată din fum amestecat cu aburi de bere țîșnește afară prin crăpătură. Ce miros binecunoscut și revigorant; și totuși, de cum îl simte, își pierde și bruma de curaj pe care și-a făcut-o. Nu! Nu se poate să intre. Face stînga-mprejur. Nu se poate să intre în ditamai barul cu doar patru penny și jumătate în buzunar. Niciodată să nu-i lași pe alții să-ți plătească băutura! Prima poruncă a pîrliților. Se îndepărtează pe trotuarul de-acum întunecos.

*Că ie băiaa-aa' buu-u-un...
C-așa 'cem noo-ooi too-o-ooț',*

*Așa 'cem too-o-ooț'!
Așa 'cem...*

Odată cu depărtarea, vocile scad în intensitate și reverberațiile lor au, pentru Gordon, din ce în ce mai

puține asociații cu berea. Bagă mîna în buzunar, scoate jetonul de trei penny și-l aruncă la întîmplare în beznă.

Acum se-ndreaptă spre casă, dacă se poate vorbi de mers „drept“. Merge-n derivă, în tot cazul în direcția aceea. Nu vrea să meargă unde locuiește, dar trebuie neapărat să stea jos undeva. Îl dor picioarele, iar tălpile nu și le mai simte; și singurul loc din toată Londra unde și-a cumpărat dreptul de-a sta jos este acel nenorocit de dormitor. Se strecoară înăuntru cu grijă, dar, ca de obicei, nu cu destulă grijă încît să nu fie auzit de doamna Wisbeach, care-i aruncă o privire scurtă și băgăreață de după ușa camerei sale. Trebuie să fie puțin trecut de ora nouă. Poate că i-ar da să mănînce, totuși, dacă el i-ar face o asemenea rugămintă. Numai c-ar strîmba din nas și s-ar comporta de parcă i-ar face lui o favoare specială, iar el preferă să se culce nemîncat decît să aibă parte de-așa ceva.

O ia pe scări în sus. Cînd ajunge pe la jumătatea drumului spre etajul întîi, se-aude o bătaie dublă în ușa de la intrare, în spatele lui, care-l face să tresară. Poșta! Poate c-a primit o scrisoare de la Rosemary!

Clapeta fantei pentru corespondență se înalță, împinsă din afară, apoi, cu ceva efort, ca un bitlan care ar simți nevoia să regurgiteze un calcan, scuiță înăuntru, pe preș, un teanc de scrisori. Lui Gordon i-a sărit inima din piept. Sînt vreo șase, dacă nu cumva șapte. Precis că-n tot acel teanc este măcar una și pentru el! Doamna Wisbeach, cum îi stă în obicei, a și țîșnit din vizuina ei, încă de la prima bătaie în ușă a poștaşului. Adevărul este că, de doi ani încoace, Gordon nu a reușit nici măcar o dată să intre în posesia unei scrisori înainte ca doamna Wisbeach să pună mîna pe ea. Și acum adună scrisorile de pe jos, le strînge cu gelozie la sînul ei, după care le ia una cîte una, le ridică la înălțimea ochilor și le citește cu atenție adresele. Din atitudinea ei, poți deduce că pe fiecare în parte o suspectează că ar putea conține vreun document, vreo scrisoare de

amor indecentă sau vreo reclamă la pilule contraceptive Amin.

— Una-i pentru dumneata, domnule Comstock, zice ea pe un ton acru, întinzându-i o scrisoare.

Inima lui Gordon se face mică și bate pasul pe loc. Un plic de formă alungită. Prin urmare, nu-i de la Rosemary. Aha! Este un plic autoadresat, cu scrisul lui de mână. Așadar, de la editorul vreuneia dintre gazete. În acest moment, are două poeme „plecate“ : unul la *Californian Review*, celălalt la *Primrose Quarterly*. Dar nu este un timbru american. Iar cei de la *Primrose* au primit deja de vreo șase săptămîni poemul trimis de el! Dumnezeule mare, ce-ar fi să i-l fi acceptat?!

A și uitat că mai e și Rosemary pe lumea asta. Mulțumește, își vîră scrisoarea în buzunar și pornește înapoi pe scări în sus, lăsînd impresia că e calm. Dar nici nu scapă bine de sub privirile doamnei Wisbeach, că și începe să sară cîte trei scări deodată. Trebuie neapărat să fie singur cînd își desface scrisoarea. Încă dinainte s-ajungă în fața ușii, bagă mîna în buzunar după cutia de chibrituri, dar în așa hal îi tremură degetele, încît, atunci cînd vrea s-aprindă gazul, ciobește capacul de sticlă. Se așază, scoate scrisoarea din buzunar, după care șovăie. Preț de o clipă, nu-și poate aduna puterile ca s-o desfacă. O ridică la lumină și o pipăie, să vadă cît de groasă este. Poemul lui ocupă două file. Apoi, spunîndu-și că e un prost, rupe plicul pe o latură. Din el se revarsă propriul poem, însoțit de o foaie care imită pergamentul și pe care scrie foarte elegant – ah, atît de elegant! –, bătut la mașină:

„Editorul vă informează cu părere de rău că nu va putea utiliza contribuția dumneavoastră alăturată“.

Foaia suplimentară este ornamentată cu un model cu frunze de laur mortuare. Gordon o privește fix, cu o ură imposibil de pus în cuvinte. Poate că nici o altă formă de dispreț nu este atît de ucigătoare ca asta,

pentru că nici o alta nu te aduce în așa măsură în postura de-a nu putea răspunde. Dintr-odată, își detestă propriul poem care l-a făcut de rușine în halul ăsta. I se pare că este cel mai slab, cel mai prost poem scris vreodată. Fără să se mai uite măcar peste el, ia cele două file și le rupe în bucățele mici, pe care le azvîrle în coșul de gunoi. O să și-l scoată din minte pentru totdeauna poemul acela. Foaia prin care i-a fost respins n-o rupe, însă, deocamdată. O pipăie, ca să-i simtă netezimea blestemată. Atît de elegantă, bătută la mașină atît de frumos. De la prima vedere îți dai seama că provine de la o revistă „din cele bune“, de la o revistă snoabă pentru cei cu pretenții, o revistă susținută de banii unei edituri. Bani și iar bani! Banii și cultura! Mare prostie a putut să facă! Auzi, ce idee: să trimită el un poem la o revistă ca *Primrose*! Ca și cum cei de-acolo ar accepta poeme de la unul ca *el*. Simplul fapt că le-a trimis un poem nebătut la mașină le-a spus despre el ce fel de om este. Putea la fel de bine să-și lase cartea de vizită la Palatul Buckingham. Cînd te gîndești cine publică în *Primrose*: o coterie de snobi plini de bani – genul ăla de animale tinere, lustruite și pomădate, care sug banii și cultura odată cu laptele, de la țîța mamei lor! Ce idee pe el, să-ncerce să se amestece cu toți acei fătălăi! Dar tot îi vine să-i blesteme. Nenorociții! Nenorociții naibii! „Editorul vă informează cu părere de rău...“! De ce umblă cu eufemismele-astea nenorocite?! De ce nu poate spune verde-n față: „Nu ne trebuie rahaturile tale de poeme. Nu publicăm decît poeme de-ale colegilor noștri de la Cambridge. Voi ăștia, proletarii, cunoașteți-vă lungul nasului“?! Lua-i-ar naiba de ipocriți nenorociți!

Într-un tîrziu, face ghemotoc scrisoarea de respingere, o aruncă la coș și se ridică în picioare. Ar face bine să se bage-n pat, pînă mai are putere să se dezbrace. Numai acolo, în pat, poate fi cald și pentru el. Dar stai așa. Mai întîi are de-ntors ceasul, ca să-l pună să sune. Cu o lehamite de moarte se achită de